

Udtales, der saaldt igaar fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Nimstads); thi det viser sig virkelig, at han begynder at indse, at min Stilling er aldeles korrekt, naar jeg har filllet mig paa det Standpunkt, at Straffeloven ikke er det rette Sted til at komme med noget Saadant, men ikke desto mindre holdt han dog paa, at det skulde blive staaende, som det nu stod — det ærede Medlem holder jo altid paa det Bestaaende — og da han spurgte om, hvad jeg ønskede, der skulde træde i Stedet for, naar denne Paragraf gik ud, tilloed jeg mig at afbryde ham med at sige: Det Samme som nu. Det var imidlertid en Misforstaaelse, som jeg maaske selv var skyldig i. Det er naturligvis ikke min Mening, at det Samme som nu skulde vedblive at gjælde, men kun, at det skulde gjælde foreløbig, indtil man fik Forholdet ordnet ved Lov. Jeg har hidtil, hvad jeg tror er det korrekte Standpunkt at indtage fra min Plads her, forholdt mig negativ eller kritisk til § 161. Det var nemlig Tilfældet igaar, men da jeg ønsker at opfattes aldeles rigtig navnlig af den høitærede Krigsminister, maa jeg i Dag forholde mig mere positivt. Jeg indrømmer, at jeg neppe vilde være i Stand til fyldestgjørende at udarbejde de Bestemmelser, som skulde træde i Stedet, men jeg vil tillade mig at gjøre Antydninger, idet jeg haaber, naar Lovforslaget en Gang kommer tilbage, at de kunne blive underkastede nærmere Overveelse. Jeg vil da først gjøre den Anke mod § 161, at den høieste Krigsbestyrelse ved denne Leilighed staaar sig selv i Lyset. Den giver efter min Mening en Myndighed fra sig, som følgende Krigsministre vistnok ikke ville takke den nuværende ærede Krigsminister for. Her bliver Noget givet i Hænderne paa de lavere Befalingsmænd, som det forekommer mig, at Ministeren bør beholde i sin egen Haand. Der er visse Foreninger og Forsamlinger, som jeg mener, at Krigsministeriet fra første Færd bør kunne forbyde, men det gjøres i høj Grad vanskeligt, naar det er de Underordnede, som komme til at dømmes derom, og ligesom kunne bruge denne Paragraf som en Skjærm og henvise til Loven lige overfor Krigsministeren, og selv om Krigsministeren vil kunne gjøre sin Indskyldelse gjældende, vil det ikke kunne forhindre, at der vil blive gjort mange forskjellige Anskuelses og Fortolkninger gjældende. Saaledes vil f. Ex. ved en Bataillon en Kompagnichef forbyde eller tillade Et, medens en anden forbyder eller tillader et Andet, Noget, som aldrig kan være godt. Jeg vil for det Første ønske, at der blev sat saadanne Bestemmelser ind, at ved-

kommende Minister skulde til enhver Tid kunne udstede Forbud mod Krigsmænds Indtrædelse eller Deltagelse i Møder, i Foreninger eller Forsamlinger af lovstridig eller mistænkelig Natur, samt saadanne, ved hvilke der tilsigtes Noget, som maa antages at staa i Strid med eller modarbejde Krigsmagtens eller Krigsbestyrelsens Formaal. Men jeg vilde meget ønske, at det tillige blev bestemt, at lige Forbud skulde udstedes offentlig. Jeg lægger altsaa for det Første Vægt paa, at det er Krigsministeren, der skal beholde denne Myndighed i sin Haand og ikke give den fra sig. Jeg tror, der er større Betryggelse derved, og navnlig tror jeg ogsaa, at Repræsentationen skal sætte Pris derpaa, idet nemlig Repræsentationen ikke saa let kan komme til at ramme Misbrug af disse Bestemmelser, naar de ligge i underordnede Befalingsmænds Haand. Repræsentationen staaar umiddelbart overfor Krigsministeren og kan der gjøre sin kontrollerende Myndighed gjældende ved Forespørgsler og paa anden lignende Maade. Dernæst lægger jeg ogsaa Vægt paa, at det skal offentlig. Saaledes som Bestemmelserne nu er affattet, kan der foregaa Meget i Afdelingerne hist og her, som aldrig kommer til offentlig Kundskab, og som derfor Folkerepræsentationen ikke faar Leilighed til at tage sig af. Jeg vil altsaa bede den ærede Minister betænke sig to Gange, inden han tager endelig Beslutning, om Krigsministeriet ikke der giver en Myndighed fra sig, som det ikke burde give fra sig. Dernæst mener jeg, det burde bestemmes, at naar Krigsmænd agte at danne eller at indtræde i indbyrdes Foreninger, som angaa deres Tjenesteforhold eller politiske Sager, eller at indtræde i civile Medborgeres politiske Foreninger, saa skal Vedkommende melde det til sine Foresatte i betimelig Tid. I den Henseende følger jeg den Vej, som er antydet af Landstingets Udvalg for 25 Aar siden. Jeg tror, det er meget heldigere at bestemme, at det skal meldes i betimelig Tid, end at udstede en Tilladelse af Vedkommendes nærmeste Foresatte, men jeg ønsker, at der skal staa en bestemt Tid, inden hvilken det skal meldes, og at den skal være saa rundelig, at naar den nærmeste Foresatte ikke tør tage Ansvar paa sig, skal han kunne have Tid til at lade Sagen gaa høiere op, endog til Krigsministeren, for at spørge om hans Mening eller udbede sig hans Befaling; og hvis der da intet Forbud udstedes inden denne bestemte Tid, mener jeg, at Vedkommende skal have Lov til uden videre nærmere Tilladelse at indtræde i de nævnte Foreninger, Dernæst for det Tredie — jeg tror nem-